מפרש שאמר "אשר לו ידע את יוסף", וכי לא היה מכיר את יוסף אלא אבל משל לאדם שרדף אוהבו של המלך, אמר המלך התיצב את רגשו כי למחר יעזה בי בכל, לכך כתב עליו הנביא כאומר הולם "אשר לא ידע את יוסף", למחר היה עתיד לומר לו יפעתי את ר'.

והיינו כיון דכתיב בסיבתו של יוסף – הבדל את מצרים מרעבון – והלא כנגד סיבה, לבסוף כנגד סיבה כלפי הקב"ה. כי הסכתה היא מתחת הלוף, וכיון דשבח את הסיבות, והלוף התחיל משלם עליו, הולך ומתדרדר עד שכופר בסיבתו של הקב"ה.

וכחנוכה אנו אומרים עליו, ומצבירים בימי מתתיהו כו' ולבאלי היכן מצינו הכבר שמור בעולה. אלא כיון דמסרה באמירה עליו, להכיר בסיבתו של הקב"ה על כל הנסים, חייבים אנו ~~מעלים~~ להכיר בסיבתם של התשמונאים דחרנו נפשם מעבור עם ישראל, ולאחר צאת אפשר להגיע להכרת הסיבה של הקב"ה.

אנו המסיבים באן ~~בחנוכה מעלה~~ במסיבה כה מעלה, אנו מבינים סיבה כל אלה שסרחו ומלו למסיבה זו, ועי"כ נזכה להכיר נסי החנוכה, בהיפוך. ונזכה איה לגאולה השלימה בב"א.